UREDNIŠTVO I UPRAVA
u TRSTU, via Torre Bianca 21, I. p.
Telefon: broj 93-240

Plaća, rukopisi, neraspodani brojevi i novac šalju se na naslov:
„Gore srca Ti"
PAZIN - Sjemenište
ili:
TRST, via Torre Bianca 21 I. p.

GORE SRCA!

VJERSKI LIST ZA ISTRU.

Poštarina plaćena u gotovini
Spedizione in abb. post. (II gruppo)

Cijena za pojedini broj 4.— lire,
u Jugoslaviji 2.— dinara.

Pretplata: za svaki mjesec 10.— lira
u Jugoslaviji 5.— dinara.

Oglasi stoje 10.— lira za svaki
milimetar visine u širini 1 stupca.

Godina I. br. 5. Izdaje: Književno društvo Sv. Mohora za Istru. Izlazi svakog 1. i 15. u mjesecu. U Trstu, dne 1. lipnja 1946.

UTJELOVLJENA LJUBAV

Koliko smo puta za vrijeme rata pomislili: «Kako će biti lijepo, kad svrši rat! Prestat će ovaj vječni strah, prestat će opasnosti, ne ćeš se više bojati današnje noći ni sutrašnjeg dana.»

Konačno je rat svršio. Prestala je grmljavina topova, štektanje strojnih pušaka, zujanje zrakoplova i prasak bombi. Oružje je doduše zašutjelo, ali pravoga mira još uvijek nema. U ratu raspirene strasti nisu se mogle još stišati. Mržnja među narodima i pojedincima, koju su mnogi propovijedali i uzveličavali, još uvijek nije prestala. Još uvijek ima onih, koji među pojedincima i narodima siju isto nepovjerenje i mržnju, koja je dovela do ovog rata i gurnula Evropu na rub propasti. Tu eto i leži razlog, da se izmoreno čovječanstvo ne može smiriti.

Svaki potez našeg današnjeg života, javnog i privatnog, krvavo nam svjedoči suvremenu istinitost riječi sv. Pavla: «Kad bih govorio ljudskim i anđeoskim jezicima, a ne bih imao ljubavi, bio bih kao mjed, koja ječi ili praporac, koji zveči. I kad bih imao dar proroštva i razumio sve taine i sve znanje, i kad bih imao vjeru, da bih prenosio gore a ne bih imao ljubavi, bio bih ništa...» (I. Kor. 13, 1-3).

Iz toga slijedi jasan zaključak, da će nas spasiti samo ljubav Ljubav među narodima, ljubav među pojedincima, kršćanska ljubav. Jer ta «ljubav je strpljiva, blagotvorna, ljubav ne zavidi, ne hvali se, ne nadimlje se, ne hlepi za čašću, ne uzrujava se, ne misli zlo, ne veseli se nepravdi, a raduje se istini, sve podnosi, sve vjeruje, svemu se nada, sve trpi.» (I. Kor. 13, 4-8). Ta je kršćanska ljubav najjača i najpotrebnija svjetska energija. Nju je donio na svijet Isus Krist, utjelovljena Ljubav Božja. Kad bi se po Njegovu primjeru i nauku ljudi međusobno ljubili, nestalo bi među narodima i pojedincima nepovjerenja, zavisti i mržnje. Zavladala bi pravda, svijet bi našao svoj mir, sreću i blagostanje. Zato nam ne preostaje drugo nego da se vratimo Bogu i Njegovoj Utjelovljenoj Ljubavi.

Mjesec lipanj je mjesec Srca Isusova. Ovog će mjeseca stajati pred našim duhovnim očima dragi i blagi lik Kristov, pokazujući s onom neizrecivo božanskom kretnjom na svoje Srce. Evo prilike da Mu se približimo, da od Njega naučimo ljubiti Boga i bližnjega kao što je On nas ljubio. «Uzmite na sebe jaram moj i učite se od mene, jer sam blaga i ponizna srca i naći ćete mir dušama svojim.» (Mat. 11, 29).

I zato kleknimo ovoga mjeseca pred Božansko Srce Isusovo, da zajedničkim silama izmolimo i izvojštimo pohjedu Kristova zakona ljubavi!

BOŽANSKA ISKRA

Znameniti duhovni pisac o. Rudolf Plus napisao je nedavno: «Stari je poredak oboren; nije od njega preostalo tako reći ni kamena na kamenu. Danas trebamo planira. — Kušnja je odstranila mnoge vrednote, ali je ujedno očistila duše. Iz užasnih potresa, koji su poljuljali svijet, može sigurno proizaći nešto lijepo, najljepše; i revolucije i ratovi imaju to providencijalno u misli Božjoj, da otkriju ono najbolje izmedju onoga, što nije bilo vrijedno života.»

Ono najbolje, što je nedavno na neki način ponovo otkriveno, to je uloga Evanđelja, nauke Kristove za uređenje temelja života pojedinaca i naroda. Zar je moguće, da danas moramo vrijednost Evanđelja ponovo otkrivati? Jest! Za mnoge je njegova vrijednost bila zasjenjena kao sunce za vrijeme kiše. Bilo je tome mnogo razloga i krivnje, i na strani kršćana i na strani nekršćana. Kao što se zlato u vatri kuša, tako se vrijednost neke nauke očituje u praktičnom životu. «Po plodovima njihovim poznat ćete ih.»

Crkva je grad na gori, svjetlo svijeta, a kršćani su — po riječima sv. Pavla — pozvani da preporode sve u Kristu. Danas se mnogo govori o obnovi zemlje i radi se ono, što se može. Ali najvažniji preduvjet za obnovu vanjskih, zemaljskih prilika sastoji se u tome, da se obnovi dostojanstvo čovjeka. Da se to dostojanstvo čovjeka postavi na najsigurniji temelj Kristove nauke Evanđelja. Jedino ta sveta snaga Evanđelja kadra je oblikovati savjesti; a snaga savjesti je ona, koja je od Kristova rođenja do godine 313. dovela oko 10 milijona ljudi do mučeništva; snaga savjesti je ona prava revolucionarna poluga, koja može od vuka učiniti čovjeka. Kapitalizam je bio stvoren razvojem i uvođenjem strojeva u privredu, ali je već pred tristo godina čovječanstvo u tim novim proizvodnim prilikama moglo stvoriti zdravije oblike života, da je njihova savjest bila zadojena duhom Kristovog Evanđelja, prinjenjenog na sve duhovne odnose. Ovaj prošli rat konac je jednog razdoblja, kada se smatralo, da se socijalni i nacionalni problemi (pitanja) moraju rješavati neovisno o Evanđelju.

Poziv sv. Pavla da izgradimo u sebi novo stvorenje upućen je i danas svim ljudima dobre volje. Za obnovu svega u Kristu isplati se raditi i trpjeti. Pošalji nam Duha svojega i obnovit će se lice zemlje. Neka ta božanska iskra zapali kršćane i cijelo Otajstveno Tijelo Kristovo — Crkvu.

NOVI CRKVENI NAUČITELJ

Prošle je godine uzdignut na čast crkvenog Naučitelja, doktora Crkve, i poznate ga. Ta, tko se ne sjeća njegovih slika još iz svojih mladih dana? Kome nije poznat lik, što se vidi gotovo po svim crkvama, lik u franjevačkom odijelu sa bijelim ljiljanom u jednoj ruci, a s dražesnim Djetešcem u drugoj? Lik je to sv. Antuna padovanskoga, kolika popularnog sveca, čija se svetkovina slavi 13. svog mjeseca.

Gotovo i ne možemo zamisliti sv. Antuna drukčije nego, gdje stoji držeći ljiljan i Božansko djetešce u rukama, ili gdje klečeći moli, a u naručaj mu silazi dijete Isus.

Pogledajte sliku! U onom jednostavnom liku kolika milina i dražest! Ona smirenost na njegovu licu, onaj božanski smiješak na usnama, ona urođenost u Vječno nenametljivo osvaja. Iz njega izbija nešto, što ga je učinilo svecem najširih slojeva naroda, sve općim svecem, svecem priprostog puka, svecem čudesa koji pomaže u svakoj nevolji.

Otkud mu tolika moć, snaga i privlačivost? Iz ona dva znaka u njegovim rukama, tako značajnim za njegov lik.

U blatnoj i mutnoj vodi ne vidi se ni najsjajniji komad zlata, a u bistroj i čistoj vodi. Blažene čista srca, jer će oni Boga vidjeti! Koliki bi vidjeli dijete Isusa kada bi posjedovali onaj bi jeli cvijet!

Nego drugo je nešto, što na kipovima i slikama sv. Antuna ne upada toliko u oči, što gotovo ostaje nezapaženo. Iz lijeve ruke proviruje, rekao bih, sramežljivo knjiga. To je treći znak, simbol, koji ga rest znak mudrosti.

Nije on kakav prosti neuki fratar — kako bi se činilo, po njegovu odijelu — koji osvaja samo dobrotom i bezazlenošću. Nije on samo svetac neukog puka, kod koga je stekao slupatije i poštovanje zbog mnogobrojnih pomoći, milosti i čudesa. On je i učenjak. Ispod onog stromašnog odijela u onom njegovom i krhkom tijelu krije se veliki duh.

On isto tako lijepo pristaje u krug velikih crkvenih naučitelja, kao što njegov lik vanredno dobro odgovara društvu siromaha, kojima dijeli kruh.

Učenost kod sv. Antuna nije ništa manja od svetosti. Ako je ona do sada širom slojevima naroda bila znanja poznata, to je za to što je i skromnost bila jedna od njegovih odlika. Sedamstotina godina je pred očima neukog puka učenost sv. Antuna zasjenjena njegovom čudotvornošću i svetošću. Kao što je za života davao prednost Bogu pred učenošću, tako i poslije njegove smrti najviše iz njegova lika odskače Božansko Dijete Isus.

Nije zato zanemario učenost. Pače je smatra potrebnom stepenicom za svoje usavršenje. Slikari su to vrlo duhovito prikazali. Knjiga, znak mudrosti, u ruci sv. Antuna proviruje ispod Božanskog Djeteta, dosta vrlo skromno, ali nije posve sakrita.

U životu sv. Antuna čitamo da je bio jedan od najučenijih od svoje braće u početku Reda. Ali zbog svoje poniznosti i skromnosti ostala je ta učenost dugo vremena braći nepoznata. Saznalo se za nju tek onda, kad mu je pod posluhnost bilo naređeno da propovijeda i poučava.

I poslije njegove smrti dugo je njegova učenost bila nepoznata mnogobrojnim njegovim štovateljima. Sada im ju je otkrio vrhovni poglavar Crkve, sv Otac Papa, proglasivši prošle godine sv. Antuna crkvenim naučiteljem, doktorom Crkve. Uz sv. Jeronima, sv. Augustina, sv. Tomu i mnoge druge reci doktorski naslov i sv. Antuna padovanskoga.

Ljiljan, Djetešce, knjiga — tri su značajna znaka, s kojima je lik sv. Antuna povezan. Tri znaka, koja su vjerna slika njegove duše. Nevinost mu daje Boga. A zar je slikar samo slučajno postavio Djetešce Isusa na knjigu, koju svetac drži u ruci, kao da iz nje Djetešce ništa? Mudrost, učenost vodi ga k Bogu!

NAŠE MAJKE

Majko! Naše matere!
Riječ jednostavna, riječ uzvišena — sveta!

Majko! Sadržajem puna, zvukom glazbena - usporeno djetinjstva našega, luko blaženstva našega!

Izgovorena šaptom bolesnika ili vapajem očajnika, Ti si uvijek titraj nadanja i spasa, titraj zatišja i topline, titraj nesebičnosti i dobrote, koje se s pomišlju na Te nevidljivo poput plime, ali nekom zagonetnom snagom — razlija i u naša srca.

Zagonetnom snagom, rekosmo.

Ne, mi znamo — mi to osjećamo, da to nije samo snaga prirode, snaga nagona i instinkata, snaga nasljednog održavanja vrste. Mi znamo i mi to osjećamo, da su joj izvor i smisao dublji, vanzemaljski, i prema tome uzvišeniji i svetiji...

To je dah onog božanskog u nama i u Tebi, majko.

To su vrućice božanskog života, bez kojega nema ni čovjeka, ni čovještva!

To su božanski osmjesi, koji suše naše suze i vedre naše duše...

Naše matere! Naše drage matere!

Vaš se škrti osmjeh na navorama licu nikad ne zaboravlja; vaš prodorni pogled je najjači glas naše savjesti; vaše mekano krilo naša najsigurnija pojata, a vaša blagdanska crnina najdostojanstveniji okvir vaše ozbiljnosti i klasične ljepote.

Naše vas misli svuda prate.

Po progonima i dolcima, uz sunčanu žegu i pod teretom briga — vi ste uvijek umorne, a nikad sustale; po pragovima naših seoskih kućavi ste tako prirodne i lijepe; po širokim cestama naših predgrađa i gradova-vi ste do samilosti plahe i nesigurne; u ranu zoru, vi ste prve — u večernjim satima, posljednje; ponizne kad slušate, strašne kad zapovijedate — nama ste uvijek jednako drage.

Jer mi, samo mi znamo, kako ste vi velike majke... I velike patnice...

Tko da vam, zahvali za sve vaše žrtve, za sva vaša pregaranja, za vaše neprospavane noći i prigušene suze? Tko da shvati misteriji žrtve vašega ženstva i djevojačke ljepote, položene na oltar materinstva? Čije umjetničko pero da vas dostojno opiše, kad nam se i najjača umjetnikova intuicija čini samo blijedi pokušaj prema vašoj veličini?

«Kao loze dala sam ugodan miris, i moje cvijeće je plod časti i poštenja. Ja sam majka lijepe ljubavi, straha, spoznaje i svetoga uzdanja. U meni je sve milje života i istine, u meni sve kreposti i uzdanje», čitamo u Knjizi mudrosti.

Pa ipak, mi bi imali danas našim majkama toliko toga reći.

Njima i o njima.

Nešto strašno, nešto teško pritišće našu dušu, majke naše. Nešto, čega prije nikad osjećali nismo; nešto, što nas danas buni, što nas plaši, što nam zamagljuje pogled i zastire vidike. Osjećamo, da smo nakon sigurna i mirna hoda došli na raskršće — i ne znamo kojim bi putem krenuli. Putem, za koji bismo bili sigurni, da je — pravi put.

Rat je prešao preko nas, majke naše.

U našim ušima još i danas odjeku zvukovi sirena i šum letećih tvrđava. Groza nas kvata kod pomisli na razorno djelovanje atomske bombe. Naše se oči još i danas smućuju pri sjećanju na obješenike o telegrafske stupove. Vaša nas crnina, te znanj i neznani grobovi bolno sjećaju na našu palu subraću, a stike opustošenih gradova i sela, te oni milijuni izgladnjelih beskućnika, koji su povlačili cestama i gorskim klancima širom Evrope, jasno nam govore: nikad više rata; nikad više, da se ne ponove te strahote! Pitanje ishrane tih beskućnika i nas, mori nas još i danas, jer glad se savila nad nas kao Damaklov mač.

Sve nas to smućuje, majke naše, sve...

Ali najviše nas smućuje to, što je taj rat do temelja uzdrmao naše duše, što se nemilosrdno poigrao njima, poljuljavši kulu naše djetinjske bezazlenosti; poljuljavši u nama vjeru u naše ideale, vjeru u pravdu i pravičnost, vjeru u čovjeka i čovječnost, a nc momente i vjeru u samoga Boga. U mnogima od nas ovaj je rat ostavio strašnu pustoš - moralnu pustoš! Tragovi rata na nama su vidljivi i mi ih se i sami bojimo. Bojimo se, da se nismo možda, pod pritiskom tog paklenskog rata, izvrgli u jedan naraštaj bez busole, naraštaj bez morala — bez kršćanskog morala, toliko potrebnog u izgradnji i životu svakoga od nas.

Mi smo na raskršću, majke naše.

Ratom i gladju iscrpljeni, a u svojoj duši razvođani, teško se odlučujemo na žrtve i pregaranja. Siroki nas putevi mame — u život!

Kojim putem da krenemo?

Ne osjećate l, kako ste nam potrebne, majke naše, sada, baš sada? I kako je velika i odgovorna vaša dužnost; dužnost, da nam vi, baš vi, pomognete naći pravi put. Da ne zahirimo, da se ne izgube djeca vaša i da ne postanu djeca i klatež ulice, te žrtve raznih Moloha i krivih proroka.

Težimo za toplinom i svetošću vašega doma i obiteljskog života, kojemu ste vi nadahnuće i duša, a koji je na žalost i sam ovim ratom poljuljan i uzdrman.

Jer rat je prešao i preko vas, matere naše.

Tvi ste patile, mnogo patile. Drhtale ste nad životima vaših muževa i djece, odricale se i pregarale, sa zebnjom u srcu u nebo gledale, mobile i zaklinjale, noću se šuljale, savjetovale i opominjale, nad svakim našim korakom strahovale, uvijek neumorno radile a uz to bdile, da plamen rata ne zahvati i vaš dom, da bestidnost i poživinčenost njegovih vojnika ne okalja njegovu svetost i da ne pogasi žigom sramote i nepoštenja vatru na njegovu ognjištu.

I svaka vam čast, jer vi ste one velike patnice, ali — i velike majke!

Vi ste dostojni stupovi obitelji i društva — vi, koje ste položile taj veliki ispit. U vas se pouzdaju djeca vaša. Budite im i sada žive baklje na putu u novi život, u život ravnoteže i smirenja, ali i život, koji će biti protežet onim božanskim klicama odnjegovanim u krilu vaše materinstva, klicama bez kojih nema ni čovjeka, ni čovještva.

APOLOGETSKI KUTIĆ

O Božjoj objavi

Svaki, koji čita ovaj apologetski kutić, u kojem se brani vjera od raznih prigovora, mora, dok čita, misliti svojom glavom i sam prosuditi, koliko vrijede razlozi. Pa dobro učinimo jedan pokus. Uzmimo za primjer jedan prigovor protiv vjere koji je najsavo neki Zvonimir Bernot na četrdesetoj stranici svoje knjižice, koja je 1922. godine tiskana u Ljubljani. On ondje raspravlja o tome, kako je nastala vjera pa nikako ne može zamisliti da se je Bog mogao javiti ljudima, nego piše ovako:

«Kada neki slavohlepan filozof nije nikako mogao doći do slave, počeo je govoriti o bogu. (Zvonimir Bernot ne vjeruje u Boga, pa riječ Bog piše malim slovom). O bogu — velj on dalje — bilo mu je vrlo lako štogod izmisliti, jer boga nije nitko nikada vidio. A koje čudo, da je taj filozof zajedno sa svojim izmišljotinama izmislio i dokaz, te je rekao narodu, da mu se je bog javio». Eto tako je nastala vjera po mišljenju Zvonimira Bernota.

Sada, dragi čitaoci, malo stanite i razmislite sami o tim riječima. Što Vam se čini o onom slavohlepnom filozofu, koji je izmislio Boga, a što Vam se čini o Zvoniminu Bernotu, koji je izmislio tog slavohlepnog filozofa? Ne znam što ćete reći. Ja sam sa svoje strane duboko uvjeren, da s takvim pisanjem Zvonimir Bernot neće postići velike slave. Previše je što ga i ovoliko spominjemo, a govorim o njemu samo ta to, jer vam želim objasniti istinu o Božjoj objavi, koju on tako lakomišleno napada.

Sveto Pismo pripovijeda, kako se je Bog javio mnogim ljudima. Abrahamu je obećao veliko potomstvo. Mojsiju je naredio, da izvede Židovski narod iz Egipta, proročima je mnogo govorio o budućem Spasitelju. Da to nije izmišljeno, vidi se po tome što su se Božja obećanja i proročanstva kasnije točno ispunila.

Najviše nam se je Bog objavio po svome Sinu Isusu Kristu, o kome su proroci govorili. Njegov život i djela su tako uvjerljivi, da ih galilejski ribari ne bi bili ni mogli izmisliti, jer oni nisu bili filozofi i sasuje se je mnogo puta Bog objavio ljudima. Mnogim sviećima se na razne načine ukazao Isus. Bl. Dj. Marija i nebeski anđeli i sveci. Tko ne zna za ukazanja u Lurdu i za još novija ukazanja u Fatimi?

Zašto bismo mislili, da se Bog ne bi mogao javiti ljudima? Zar možda zato, što je Bog duh, a ljudi imaju tijelo? Da Bog je duh bez tijela, ali Duh Božji, koji je sve stvorio može također djelovati kako hoće na sve, što je tjelesno, dakle ne samo na našu dušu, nego i na naše oči i uši, da čujemo njegov glas i opazimo njegovu prisutnost. Sa strane Božje dakle postoji mogućnost, da se javi ljudima.

Mogu li pak ljudi primiti Božju objavu? — Kad bi čovjek bio komad drva, ili kad bi bio nijema životinja, sigurno ne bi mogao doći u duhovnu vezu s Bogom, kao ni s drugim ljudima.

Štovani čitatelju, sad opet malo stani i promisli, što ovaj čas radiš. Eto držiš u rukama «Gore Srca» i gledaš u apologetski kutić. Ali dok misliš o ovome, što čitaš, ti još nešto više radiš. Ti dolaziš u duhovnu vezu s jednim (malovrijednim) profesorom, koji ti govori ti, premda te niti ne poznа. Putem ovog papira mi dakle dolazimo u duhovnu vezu.

Tako sin dolazi u duhovnu vezu s majkom kad joj se iz Amerike javlja pismom. Nije joj iz Amerike došao sin, nego samo pismo, ali ona pozna po rukopisu, da je ono upravo od njezina sina, a ona slova joj govore, što on misli i što želi. Kod kuće mogu dijeca svojoj majci još bolje otkriti svoju dušu pomoću govora, kretnja i držanja tijela. Pa premda ni glas, ni kretnja nisu duša, ipak majka tako dolazi u duhovnu vezu sa svojom djecom.

Zaista smo mi ljudi čudna bića. Zar ne? Čovjek sam sebe ne može do kraja razumjeti. Ovo tijelo, koje uvijek sa sobom nosimo, krije u sebi nešto, što nije tjelesno. Da u nama je nešto, po čemu smo slični anđelima. Dapače mi smo stvoreni na sliku i priliku Božju.

Treba li se dakle čuditi tome, da se Bog može objaviti ljudima, i da se je zaista objavio?

Prof. A. B.

Međutim, među vama ima i takvih, koje nisu položile taj veliki ispit, koje je i same rat doveo na raskršće, te ne znaju na koju bi stranu.

Čini se nemoguće, ali ipak poznamo i takvih «majka», preko čijih usana su prešle otprilike i ove riječi: Jao si ga onomu, koji bi se usudio dovesti moje dijete u crkvu, koji bi pokušao mojem djetetu poništi glavu o nekakvoj vjeri i nekom Bogu..

Rijetke su ovakve majke, ali ipak ih ima. To su one majke, koje su išle sa stepenica materinstva i spoznaje žrtve, i koje su ostale samo — žene. Te se majke ne će nikada znati potpuno i nesebično žrtvovati za novoga čovjeka. A danas je, danas više nego ikada, potrebno žrtvovati se za nj, za čovjeka kršćanina, čovjeka katolika, kojega je rat uzdrmao, kojega je rat doveo na raskršće...

Ali mi vjerujemo u vas, velike matere naše i patnice naše!

Budite i molite se... Za sebe — i za djecu vašu... za novi kršćanski naraštaj...

(de Pontis)

Život s crkvom

Nedjelja u osmini Spasova

(Dne 2. lipnja.)

Spasitelj je uzašao na nebo, ali nas nije ostavio same. Poslat će nam Duha Svetoga. Tješiteljа. A i On je s nama do svršetka svijeta u presv. oltarskoj tajni, i kao što su se apostoli deset dana molitvom i postom pripremali za dolazak Duha Svetoga, tako i mi treba da u ovim danima ojačamo našu vjeru, očistimo naše duše i pripremimo stan Duhu Svetome. Uzdajmo se u Božju pomoć i podjimo često k stolu Gospodnjem, osobito, kad nas svijet progoni ili tiše nevolje. Bog će otkriti svoje bogatstvo svima onima, koji ga traže.

U POSLANICI (bl. Petra apostola) Crkva nas danas poziva, da ljubavnju osvajamo svijet. «Prije svega ljubite gorljivo jedan drugoga, jer ljubav pokriva mnoštvo grijehova. Svaku našu riječ, svaki naš čin treba uskladiti s Božjim zapovijedima. «Ako tko govori (neka govori) riječi Božje; ako tko služi (neka služi) po jakosti, koju Bog daje, da se u svemu slavi Bog po Isusu Kristu, Gospodinu našem».

U EVANĐELJU (po Ivanu 15, 26-27) današnje sv. mise Isus govori svojim učenicima o dolasku Duha istine i o progonstvima, kojima će biti izloženi. «Dolazi vrijeme, kad će svaki, koji vas ubije misliti, da Bogu službu čini. I ovo će vam činiti, jer ne poznaju ni Oca ni mene».

Duhovi

(Dne 9. lipnja.)

U obliku gorućih jezika sašao je Duh Sveti na apostole, da uže i utvrdi njihovu pouzdanje u ljubav. Primivši Duha Svetoga apostoli su neustrašivo propovijedali Kristovu vjeru i svijet preobrili za njega. Ugledajmo se i mi u apostole, obnovimo danas krsni zavjet i prisegu vjernosti Kristu Kralju. Molimo Duha Svetoga, da s njegovom pomoću ustraljemo u borbi za kraljevstvo Kristovo u dušama našim, u našim porodicama, u svemu privatnom i javnom životu.

«Dođi, Duše presveti,
Sa neba nas posjeti
Zrakom svoje milosti.

Meksaj ćudi kamene,
Ogrij grudi ledene,
Ne daj nama putem zlim.

Daj pošteno življenje,
Daj duševno spasenje,
Daj vjekovit svima raj.»

U EVANĐELJU (po Ivanu 14, 23.31) ove sv. mise Krist ovako govori svojim učenicima: «Tko mene ljubi, moju će riječ držati, i Otac će moj ljubiti njega, i k njemu ćemo doći i kod njega ćemo se nastaniti. Tko me ljubi mene, riječi mojih ne drži.... Tješitelj Duh Sveti, koga će Otac poslati u ime moje, on će vas naučiti svemu.... Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam, ne dajem vam ja, kao što svijet daje. Neka se ne plaši srce vaše, i neka se ne boji. Čuli ste, da sam vam ja kazao: Idem, i doći ću k vama....».

Prva nedjelja po Duhovima

(Dne 16. lipnja.)

Ove nedjelje Crkva nam meće pred oči Veličanstvo Trojednoga Boga, Slavi. me blagdan presv. Trojstva, a ujedno uvazime i u novi odsjek crkvene godine.

Isus je donio svijetu vjeru u jedinoga pravoga Boga: Oca, Sina i Duha Svetoga i otkrio nam neizrecivu tajnu vječnoga života presvetoga Trojstva. Ova je vjera preporodila svijet. Ova je vjera stožerna os kršćanskoga života i temeljni preduvjet blaženog vječnosti. Čuvajmo je i ne dopustimo nikada, da se pred nama govori protiv Bogu i vjeri.

U novom razdoblju crkvene godine, u 24 nedjelja poslije Duhova, promatrat ćemo rad i naučavanje katoličke Crkve od dolaska Duha Svetoga do drugog slavnog dolaska Isusa - Suca.

Crkvena je boja u to doba zelena, a to znači nadu našega spasenja.

U POSLANICI ove sv. mise bl. Ivan apostol snažnim nam riječima prikazuje ljubav Boga prema čovjeku. «Bog je ljubav. Po tom se pokaza ljubav Božja prema nama, što Bog Sina svojega jedinorođenoga posla na svijet, da živimo po njemu... ; kao pomire. nje za grijehe naše». I kao što Bog ljubi nas, treba da i mi Njega ljubimo. Ali — «tko reče: ljubim Boga, a mrzim na brata svojega, laža je; jer tko ne ljubi brata svojega, kojega vidi, kako može ljubiti Boga, koga ne vidi?» Dvije su temeljne zapovijedi, koje nam je Bog dao: Ljubiti Boga i ljubiti bližnjega svoga.

U EVANĐELJU prve nedjelje po Duhovima (po Luci 6, 36-42) Isus traži od nas djelotvornu vjeru, jer samo po našim dobrim djelima primit ćemo zasluženu nagradu. Prije nego osudimo bližnjega, prije nego se nabacimo na brata svojega, pogledajmo sebe, jesmo li dolsta bolji od drugih? «Zašto vidiš trun u oku brata svoga, a grede u oku svome ne opažaš? Zašto govoriš: «Brate, daj da ti izvadim trun iz oka tvojega, kad sam ne vidiš grede u oku svomu? Licemjero, izvadi najprije gredu iz oka svoga, pa ćeš onda vidjeti, da izvadiš trun iz oka brata svoga».

DOPISI

IZ VRANJA

Nastojanje oko popravka crkve.

Nekada smo imali lijepe kuće. Ali smo ih onog strašnog 1. maja 1944. izgubili. Ostale su nam samo gole zidine. Mi smo bili rastjerani na sve strane. Kasnije smo se opet vratili — ko s lijeva ko s desna — i stali kuće popravljati. Sada smo barem pod krovom.

Još teže nam je pri srcu, kad u nedjelju krećemo u našu napolu porušenu crkvu. Bezbožni okupatori iskalili su i nad njom svoj bijes. U crkvi su zapalili četiri mine. Zvoniku je odletjo jedan stup. Crkvena ladja teško je oštećena, dok je prezbiteriji s velikim oltarom skoro posvema uništen. Koliko nam je bilo moguće, već smo popravili. Odstranili smo ruševine, popravili krov, klupe i vrata. A za ostalo moramo čekati bolja vremena. I vjerujemo, da će Bog ruševine naše crkve, gledajmo ruševine u mnogim dušama. Svim žarom naših srdaca dat ćemo se na posao, da Nebeskom Ocu sagradimo dostojno prebivalište među nama i u nama.

IZ SV. PETRA U ŠUMI

Nedavno je posjetio našu župnu crkvu prof. Fučić, član Kulturno - umjetničkog odsjeka u Labinu. Zadivio se je umjetničkoj vrijednosti naše crkve, potanko ju je pregledao i obećao upozoriti druge umjetnike i učenike na njenu vrijednost.

Crkva je sagrađena g. 1134. kao samostanska o. Benediktinaca, koji su bili ovdje do g. 1459. Od tada do g. 1783. bila je vlasništvo Paulinaca, t. j. o. Sv. Pavla pustinjaka. Godine 1783. postala je župna crkva. Veliki samostan je sada privatno vlasništvo Karnijela Giorgisa. Kaže se, da su nekoja vrata samostana iz Dvogrđa, bivše tvrdjave kraj Kanfanara. Crkva se nalazi u dobrom stanju te je rasvijetljena električnom, za koju su vjernici lanjske godine potrošili preko 30 hiljada lira. Pok. župnik Sloković držao je crkvu uvijek u redu, a orgulje nije htio popraviti zato, da se ne bi došuljao do njih koji talijanski učitelj i da se bi smetao hrvatskom pjevanju, koje se je održalo i za vrijeme najgoreg fašizma, dok je pok. župnik Sloković morao pobjeći, da si spasi život. Gospodar samostana, premda je Talijan, branio ga je i nije mu nikada smetao zbog hrvatskog bogoslužja.

Vjernici su ostali uvijek pravi katolici i pravi Hrvati.

Najbolji dokaz, da je župa dostojna ako lijepe prošlosti jest ova, da ima 4 župljana Bogu posvećena, od kojih dva uzorita svećenika, i dva sestre hr. Svećenici su gosp. Matuška Stanko (Vrh, i g. Udovičić Ratislav (Crnica). Redovnici su o. Kodačković, rodom iz Vodnjana, prof. moralke i o. Zović, prof. talijanske književnosti. Još imamo jednog dobrog sjemeništarca u Pazinu, Josipa Turcinovića i braću Hekić u samostanu, od kojih će starji druge godine čitati prvu sv. misu. Vjernici se odlikuju neobičnom pobožnošću prema Majci Božjoj. Lanjske godine mollio se je svaki put po selima krunicu, a sada se već nekoliko mjeseci moli u crkvi svaku večer. Svibanjska pobožnost vrlo lijepo uspjeva, drži se ujutro i uvečer. Ova pobožnost otvara vjernicima put k pobožnosti do sv. mise i pričesti. Crkva je dosta velika, ali je ipak svake nedjelje dupkom puna. Mnogi dođu na sv. misu i prođu svakog dana, jer su sela blizu crkve. Posebno zanimanje je među vjernicima pobožnost do Srca Marijina. Prigodom svečanog krunisanja Majke Božje u Fatimi 13.x.1946. imali smo i mi, kao zaključak devetnice, vrlo uspjelo klanjanje.

Sva sela su redom došla da se poklone Euharistijskom Kralju, te su tako dokazala da je ispravan put «Po Mariji k Isusu» ili «Dođi Kraljevstvo Kristovo. Dođi po Marij».

IZ MARTINŠĆICE NA ČRESU

Lutrija za crkvene potrebe. — Blagoslov mora. — Obilan ribolov.

U nedjelju dne 5. svibnja održana je kod nas zabavna lutrija, koja je vrlo dobro uspjela. Cisti dobitak lutrije namijenjen je za crkvene potrebe.

Istoga dana obavljen je i blagoslov mora, kojemu su prisustvovali svi naši ribari. Zanimivo je, da su naši ribari od mah naredne noći ulovili oko 70 kvintala srdjela.

Mješčanin.

DOBROTVORIMA SJEMENIŠTA u Pazinu

Uprava sjemeništa u Pazinu konačno je uredila sjemeništnu kapelu. U kapeli su smještena tri oltara: glavni i dva pobočna. Za ove oltare nemamo potrebnih oltarnika (prtenih stolnjaka), a teško nam ih je nabaviti. Zato molimo naše dobrotvore, da nam i u tome priskoče u pomoć.

Za glavni oltar trebamo oltarnik dug 4.50 m, širok 70 cm i dva oltarnika duga 2.60 m, široka 70 cm. Za drugi oltar trebamo jedan oltarnik dug 4 m, a širok 80 cm i 2 oltarnika duga 2 m, a široka 70 cm. Za treći oltar potrebna su 2 oltarnika duga 1.70 m, a široka 50 cm.

Dobro bi nam došli također oltarnici, koji ne bi posvema odgovarali gornjim mjerama.

Za svaku pripomoć u tom pogledu zahvaljuje već unaprijed.

UPRAVA.

CRKVENE VIJESTI

Smrt oca Perquya prvaka katoličkog socijalnog pokreta u Belgiji.

U Brüsselu je umro u 65. godini života dominikanac otac Perquy, prvak katoličkog socijalnog pokreta u Belgiji i utemeljitelj katoličke škole socijalne pomoći u Heverleeu. Otac Perquy prije stupanja u dominikanski red bio je poslovan čovjek. Sposobnosti i vještine razvijene u svjetovnom životu mnogo su mu pripomogle u crkvenoj službi. Njegovom smrću katolički socijalni pokret u Belgiji gubi svog ideologa i neumornog praktičnog radnika.

Nova katolička revija u Slovačkoj.

U Presovu počeo je izlaziti novi katolički mjesečnik Blahovisnik, pod nadzorom mjesnog biskupa. Revija je pisana u rutenskom jeziku i to ćirilicom i latinicom.

Svečanost u Fatimi.

U svetištu Majke Božje u Fatimi 13.-og svibnja održana je veličanstvena proslava. Papinski izaslanik kardinal Masella izvršio je krunjenje čudotvornog kipa Majke Božje. Svečanosti je prisustvovalo nekoliko stotina tisuća vjernika, nadošlih iz svih krajeva Portugala. Katolički je Portugal ovim činom izrazio zahvalnost veliko zaštitnici, koja ih je očuvala od ratnih strahota.

Katolička omladina Francuske.

Katolička omladina, organizacija mladih francuskih katolika, broji 600.000 upisanih članova. To je jedina omladinska organizacija u Francuskoj, koja nije vezana nitj s jednom političkom strankom. Njen je program uniješi katolička socijalna načela u društveno uređenje Francuske.

Abesinski car traži katoličke misionare.

Negus Haile Selasije zatražilo je, da se u njegovu zemlju pošalju što prije katolički misionari, kojima želi povjeriti uređenje abesinskog školstva. Za tu važnu zadaću odabrani su oci isusovci.

Razne vijesti

U Parizu je završena konferencija ministara vanjskih poslova četiriju velikih sila. Riješenje svih spornih pitanja odgođeno je za slijedeću konferenciju, koja će se održati 15.-og lipnja.

Predsjednik Sjedinjenih Američkih Država Truman, prilikom imenovanja Myron C. Taylor-a novim ambasadorom kod Sv. Stolice, dao je slijedeću izjavu. «Završetak rata ostavio je svijet i dalje u stanju nemirnosti. Na mnogim područjima nalazimo se pred žalosnim sukobom osnovnih načela javnog života. Ali iznad svega toga ističe se jasno naše uvjerenje, da čemo mi uspjeti uspostaviti trajni mir, ako ga budemo znali izgraditi na kršćanskim principima».

U.N.R.R.A. je poslala u Jugoslaviju u prvoj polovici mjeseca svibnja 8.260 tona žitarica i 1.107 t hrane u kutijama. Ovom pošiljkom nisu zadovoljene ni minimalne potrebe Jugoslavije.

U Sjedinjenim Američkim Državama sakupljeno je preko 90.000 tona nošene odjeće i obuće. Osim u Americi izvršeno je sakupljanje u Australiji, Kanadi i Novoj Zelandiji. Sakupljena odjeća i obuća podijeljena je kao dar narodima osiromašenim ratom. U mjesecu siječnju o. g. Rusija je primila 19.900 t odjeće i obuće, a Jugoslavija 8.210 t.

Rusija će poslati u Francusku, Poljsku, Finsku i Rumunjsku preko milijun tona pšenice.

U Bertinu je ustanovljena vojnička komisija četiriju velikih sila, koja ima zadatak ustanoviti, dokle je doprlo razoružanje Njemačke.

U Sukuraštu je 17.-og svibnja osuđen na smrt bivši rumunjski diktator maršal Antonescu i dvanaesterica članova njegove vlade.

U Pragu je 21.-og svibnja osuđen na smrt višenjeni bivši njemački protektor za Češku i Moravsku Karl H. Frank. Osuda je javno izvršena.

Zena Degrelle, bivšeg šefa nacističke stranke u Belgiji, koji se sada krije u Španjolskoj, osuđena je u Brüsselu na 10 g. zatvora, jer je pomagala muža u njegovom pronacističkom političkom radu.

U Kini gradjanski rat poprima sve veće razmjere.

Milijun cigareta poklonio je maršal Tito radnicima triju velikih tvornica u Čehoslovačkoj.

U toku svoga ljeta bit će povučene engleske vojničke posade iz svih vedih gradova Egipta.

Broj nezaposlenih radnika u Sjedinjenim Američkim Državama iznosi 2 milijuna 700 tisuća.

Sovjetska Rusija ima u programu izgraditi do 1950. godine najjaču trgovačku mornaricu na svijetu.

Britanska mine potopile su u prošlom ratu 1650 ratnih i trgovačkih brodova, s 540 teško oštetile.

Američki senat odobrio je davanje zajma Velikoj Britaniji u visini od 3 milijarde 748 milijuna dolara.

Siljamski kralj potpisao je novi državni ustav. Ustav predvidja dvodomni parlamentarni sistem.

U rudnicima uglja u Poljskoj iskopano je u mjesecu travnju o.g. 3 milijuna 742 tisuće tona uglja.

Poslije 27 godina ponovno su uspostavljeni dipomatski odnosi između Rusije i Švicarske.

U Italiji su se na mnogim mjestima pojavile velika jata skakavaca.

U Nizozemskoj održani su parlamentarni izbori. Pobjedila je katolička stranka sa 1.460.000 glasova. Laburistička stranka dobila je milijun 340 tisuća glasova. Ostale stranke dobile su daleko manji broj glasova.

Prvoga rujna o.g. bit će proveden plebiscit u Grčkoj. Tada će se odlučiti o budućem državnom uređenju. (kraljevina ili republika).

Skupoća u Francuskoj. Godine 1936. sa 4500 franaka moglo se je kupiti automobil. Za te novce može se sada nabaviti tek bicikl. Prije rata za 42 franka moglo se je kupiti srebrni sat. Danas se s tim novcem plaća jedno šišanje.

Službeno je potvrđeno, da su se ruske okupacione snage povukle iz Perzije.

U Perziji je došlo do krvavih sukoba između vojnih snaga centralne vlade u Teheranu i snaga autonomne vlade u Tabrisu.

Jedna skupina španjolskih partizana bacila je u zrak električnu centralu Castellzbib u Valencij.

Predsjednik Truman izdao je nalog, da se zaposjednu svi rudokopi uglja, u kojima su radnici odbili nastaviti rad.

U Madžarskoj su štampane novčanice od jedne milijarde penga.

IZ UPRAVE

Sve one, kojima smo poslali dosada izažle brojeve našega lista, umoljavamo, da nam što hitnije jave, ukoliko to dosada nisu učinili, koliko primjeraka lista žele primati. Ako to skoro ne učine, pristiljeni smo obustaviti im daljne slanje lista. Ujedno molimo sve, da nam što prije pošalju novac za rasprodane brojeve.

PRETPLATNICI I POVJERENICI IZ VANISTRE I SLOVENSKOG PRIMORJA mogu pretplatu slati na ovaj naslov: FRANJEVAČKI SAMOSTAN - TRSAT KOD SUŠAKA.

Izlazi sa dozvolom A.I.S.
Odgovorni urednik: svećenik Božo Milanović.
Tiskara: Smolars & Nipotę - Trieste.

PRIJAMNJE PITOMACA U BISKUPSKO SJEMENIŠTE U PAZINU

u školskoj godini 1946. - 47.

Koncem mjeseca lipnja ove godine završava u Biskupskom sjemeništu u Pazinu I. školska godina. Mjeseca rujna ili listopada započet će nova školska godina, pa na to već sada upozoravamo svećenike i roditelje, koji naredne školske godine kane u naš zavod poslati svoje dječake.

U zavod primaju se samo tjelesno i duševno zdravi i čudoredno nepokvareni dječaci dobrih kršćanskih roditelja pod uvjetom, da se namjeravaju posvetiti svećeničkom zvanju.

Vlastoručno napisane **molbe za primitak u sjemenište,** naslovljene na Preč. Biskupski Ordinarijat, treba osobno donijeti Ravnateljstvu sjemeništa u Pazinu **do 1. kolovoza.**

Molbi treba priložiti: 1.) krsni list, 2.) posljednju školsku svjedodžbu; 3.) obiteljsku izvjesnicu; 4.) preporuku svog župnika; 5.) iskaz o imovinskom stanju i 6.) točnu adresu.

Pitomac koji bude primljen u zavod, ima sa sobom donijeti: 1.) molitvenik; 2.) krunicu; 3.) 2 ručnika; 4.) čaršpe 6 pari ljetnih i 4 para zimskih; 5.) 4 košulje; 6.) 2 noćne košulje; 7.) 2 pučice, 8.) maju gornju; 9.) 2 maje donje; 10.) 4 gaće; 11.) 2 ubrusića; 12.) strunjaču ili slamaricu i jastuk; 13.) 2 plahte (lancuna); 14.) 2 ponjave; 15.) 1 jorgan (koltru); 16.) odijela: 1 ljetno i 1 zimsko; 17.) kapu zimski; 18.) bijeli pokrivač za krevet; 19.) kapu ili šešir; 20.) blatariću (četku za čišćenje blata); 21.) četku za svijetljenje cipela; 22.) četkicu za mazanje cipela; 23.) četku za odije lo; 24.) četkicu za zube; 25.) češu; 26.) kišobran ili kišnu kabanicu.

U slučaju, da je molitelj siromašan, može mu ravnatelj dozvoliti, da koji od navedenih predmeta ne donese. Visinu godišnjeg doprinosa za uzdržavanje odredjuje Preč. Biskupski Ordinarijat.

Prijamni ispit za I. razred obavit će se u utorak dne 2. i 3. srpnja u 9 sati. Tko želi pristupiti tom ispitu, mora se prijaviti Ravnateljstvu najmanje osam dana prije.

Ispit se polaže iz vjeronauka, hrvatskog jezika i računstva. Iz vjeronauka treba znati najpotrebnije molitve, zapovijedi Božje i glavne vjerske istine.

Za ispit iz hrvatskog jezika traži se, da dječak zna glatko čitati i pisati i da poznaje glavne dijelove rečenice. Iz računstva traži se poznavanje glavnih računstva računa zbrajanje, oduzimanje, množenje i dijeljenje.

Dječaci, koji se ne bi dospjeli pripraviti za ispit u mjesecu srpnju, moći će ga polagati na početku naredne školske godine. Rok za taj ispit objavit će se u pravo vrijeme putem lista «Gore Srca» i preko velec. gg. župnika.

Ravnateljstvo
Biskupskog Sjemeništa
u Pazinu.

PRIMJERI IZ NAŠIH DANA

Za Uskrs sam primio pismo iz jednog grada u Dalmaciji, u kojem mi jedna znanica pripovijeda razne svoje prilike — neprilike. To je jedna pobožna gospođa u poodmaklim godinama. Sve njezino bogatstvo je njezina plemenita duša i jedna kućica, u koju prima na prenoćište putnike na prolazu kroz taj grad i od toga se uzdržava. Posao joj donosi — kako je razumljivo — dosta briga i neugodnosti, koje mi u pismu spominje, a zatim nastavlja ...

Tužim Vam se na moj posao, ali on pored gorčino pruža i toliku radost mojoj duši, te nisam u stanju objasniti Vam taj puni osjećaj zadovoljstva. Ipak Vam mogu opisati, što toliko utječe na me.

Imam prilike čuti ljude, gdje govore, da su vjere ničije, ali toga još nikada nisam čula od ženske osobe do ovih dana. Bila je početkom mjeseca travnja. Bio je utorak dan svetog Antuna. Na prolazu kroz naš grad došla je k meni jedna žena. Kod ispunjavanja prijavnice izjavila je, da je ničije vjere. A ja — kako moram sve točno ispuniti — nisam joj dala mira, dok mi nije rekla po istini, da je rimokatolikinja. Rodjena je blizu Splita od roditelja, koji se od vjere odbiše. I tako ona već kao dijete nije imala vjere kao ni njeni roditelji. Četiri godine je već u vojsci, gdje je radi svoje sposobnosti i vrline postigla visok čin.

Uvečer toga dana bila je korizmena propovijed, koju nisam htjela radi nje propustiti pa sam je umolila, da se prošeće malo gradom, da je samu ne ostavim u kući. Pristala je i išla je sa mnom sve do crkve ali u crkvu nije htjela, nego se i meni izgrdivala, što idem. Ja se nisam ljutila na to, već joj velim, neka me ide sa mnom, radi propovijedi, ni radi crkve: neka samo vidi, gdje ću sjesti, da me može naći, ako me slučajno bude trebala. Pristala je na to i uputila se unutra sa mnom bez riječi. Malo je popostala, pa otišla zalupivši dobro vratima.

Bila je propovijed o sedam boli i žalosti Majke Božje. Ja sam je preporučila ljetimično Majci Božjoj, da je primi u svoju zaštitu kao zalutalu ovčicu, i više o njoj nisam mislila. A kad je svršila propovijed koga vidim? Samo kod vrata, njoj stoji ona glavom, gledajući prema meni kao da mi se potsmjehuje i sve stojeći, dok su drugi klečali. Pratila sam je i — Bože mi prosti — nisam bila sabrana u molitvi. Kad je svečenik davao blagoslov, vidim, gdje se polako spušta na koljena. Zahvalno gledam suznim očima u Sveto Otajstvo, pa opet u nju. Poslije mi maše, da idem, a ja je zovem da dodje prije poljubiti moći svetog Antuna. Došla je i najprije veli, da ne će, a kad sam se ja uputila, podje i ona za mnom — sve bez riječi. Sutila je sve do kuće, a ja sam je pustila da sutl. Kod kuće došla je odmah u kuhinju, pa mi veli

— Gospođo, što ste danas uradili od mene? Ne prepoznajem samu sebe!

— Zašto? Zar sam Vam se čime zamjerila?

— Ne, ne! — veli i žalno otide.

A tek ujutro! Svanjivalo je. Netko me budi; kucanjem.

— Tko je?

— Ne bojte se, ja sam, — odgovora ona. — Molim Vas, otvorite mi, inače ću poludjeti.

Na te sam se riječi ozbiljno prestrašila i otvorila vrata.

— Gospodio, veli ona, oprostite mi, što Vas smetam, ali nisam mogla više izdržati sama. Cijelu noć nisam spavala. Nešto me muči, a što, ne znam.

Odgovorih joj, da je to savjest poče. Kio ostavi Boga. I Majčicu našu ljubljenu. Nato je stala plakati, i pričati mi svoja grozna putovanja u četiri godine. Obišla je Albaniju, Crnu Goru, Hercegbosnu i Srbiju, da u Dalmaciji doživi ono, čemu se nikad u životu nije nadala. Kad je sinoć izašla iz crkve, nešto ju je naprosto vuklo, da se vrati na „propovijed. Vratila se u crkvu i čula je petu, šestu i sedmu bol Majke Božje. To ju je — veli — tako ganulo, da poslije nije mogla progovoriti, a da ne zaplače. O velim joj ja, to je milost Božja. Providnost joj nije dala, da se potpuno izgubi, neka samo nastavi ići boljim putem, da izmogne opet dobiti duševni mir. Pričala sam joj o sebi, kako bih se i ja bila izgubila bez posebne Božje Providnosti. Ali Bog u svom velikom milosrđu nije dao, da se potpuno izgubim, te mi je dao milost, da budem opet Njegovo dijete.

Na polasku sam je molila, da se preporuči Majci Božjoj, koje su je boli ganule, i neka uvečer i ujutro izmoli bar tri Zdravomarije. Majka Božja će je sasušati i opet primiti natrag, ako se skršeno pokaje, ispovijedi i primi sve. Pričest, te promijeni svoj život. Obećala mi je, a ja se za uzvrat molim za nju, da joj se naš ljubljeni Spasitelj smiluje.

Eto, to su mi radosti moje, i osjećam se srećnom, jako srećnom!

* * *

O, dobra gospodjo, hvćete li me prekoriti, što sam tajnu Vaše sreće iznio u javnost? Nemojte me prekoravati i nemojte žaliti, što sam točno iznio Vaše riječi. U ime, će se naći — o tom mi ništa ne dvojim — mnogo dobrih duša, koje će Vam bar za koji čas pomoći moliti, pa nek Vam ne bude čudno, ako oslejte, da Vaše napore i Vaše radosti dijelite s mnogim ostalim.

A ako ove novine dodju u ruke onoj, koje ste nam slučaj ispripovjedili, hoće li joj biti žao? Možda hoće, a možda će se i veoma radovati, što pod geslom «Gore Srca» može svojim primjerom koristiti drugima.

Štovatelj Srca Marijina.